

Ilustracje

In: Pelikán, Jarmil. *Juliusz Słowacki wśród Czechów*. Vyd. 1. V Brně: Universita J.E. Purkyně, 1974, pp.

Stable URL (handle): <https://hdl.handle.net/11222.digilib/121118>

Access Date: 16. 02. 2024

Version: 20220831

Terms of use: Digital Library of the Faculty of Arts, Masaryk University provides access to digitized documents strictly for personal use, unless otherwise specified.

ds

ILUSTRACJE

• e •

1
Portret Słowackiego

3

Portret Słowackiego

Juliusz Słowacki
Balladyna

Vycházejí vždy 1. 10. a 20. každého měsíce po 1 1/2 archu.

Ročník čtvrtý.

Hlavní spolupracovník:
Jiljí V. Jahn.

Předplácí se s poštovní zásilkou ročně 4 zl. 50 kr. půlletně 2 zl. 25 kr. čtvrtletně 1 zl. 13 kr. v kněhupectvích 4 zl. ročně, 2 zl. půlletně a 1 zl. čtvrtletně.

Ghasely.

5.
Jak svatý Ganges bledý jímá květ miluj mě,
polibkem sladším nad armenuský med miluj mě;
tvé oko černé nad Eblissa trn — můj jest ráj
kež v zlatém písmu tam bych touhu čof: miluj mě,
kyž ret jak brána růžová zahrad Spahánských
jen jedině chce se vzdechem pozachvět — miluj mě!
Vždy jako poutník touž po vodách Síraských
tak k zřídům lásky tvé můj volá ret: miluj mě
a srdce mé jak mollah v měsících Mušedu
vzdychá k tvým hvězdám zapomně kol svět: miluj mě!
Mých písní sade, zřídlo vzdechů mých — má růže,
k níž slavičí mé písně spěje let: miluj mě!
přijmi a na věrném jej srdci nos — můj lásky hlas —
ten vychodní mých zpěvů amulet — miluj mě.

6.
O blažený ten zaslý lásky čas při tobě
jest v ponuší mě jen květnatý váz — při tobě;
mé srdce němé jak molyha na stepi
však v sterych písních vzejde lásky hlas při tobě.
Já poutník neblahý a Mekka má zbuřena,
jen v náruči se mohu modlit zas při tobě;
já slepý jsem mně krásný barev lesk rozmazan
a v síze lásky duhy ství se pás při tobě,
na rozvalinách lidí žalují — rozval sám
jen při tobě chrám věčných hoří krás — při tobě!
A takž mé písně stále volání za tebou:
O pojď! o pojď! bych věčnosti žil čas při tobě.

7.
(Hebbelovi.)
Neblahá, ježto kléká na kolena, píseň prodajná!
prokleta, ježto slávy hnuší jmena, píseň prodajná!

Čískařtí u Prachatic r. 1620.

II.
Osudný den 21. září rozhod.
Dne tohoto se mělo rozhodnouti, zda-li

Zvolným křivdy krakorem jak sataně smích
stéká co panská vybujněná fca píseň prodajná,
při trůnech zasedá tyranskou bájkou bavic knížata,
v palácích pýchly zlobou vyhejčaná píseň prodajná,
své kalné perly s pompon sází v králův diadem
z nich kovává lidu pouta olověná píseň prodajná
a nestoudnosti léčíc tváře svatě snahy potvoří
nevěstka cítí v kletbách vyhejčena, píseň prodajná,
falšný lásky peníz s králův obrazem vysílá v svět,
na němž co krvavá se blýští čtena píseň prodajná! —
Nešťastný pěvče, jehož tvář Jidášským polbilba rtem
co anděl padlý věčně zatracena píseň prodajná!

8.
(Dle motivu básně Lenau-ovy.)

Překrásná doba, když po luzích vzkvítá primula veris,
když jak jitřenka mladý můj uvitá primula veris.
Na polo ve snu — na půl v život rost jak srdce mladé
první věnočky první lásece splítá primula veris,
milostná touha jejím zvonekem chvěje neznámá dosud
a se skřívákem ku nebi třepěti chvěje primula veris.
Procitnou vlasti tuhým spánkem spjaté po dlouhé časy
a nad národem první život svitá — primula veris;
I vzejde ruch omladlé jarní slávy, světem pruvta
a stokrát pějí arden jemnocitá „primula veris“ —
Poezie, jež první zavítala's do lidských stánků,
rys v dětském lidstva srdci poukrytá primula veris —
tebou vzbuzena moje píseň mladá — prvníčka lásky
vyrůstá v národu co porozvítá primula veris. —

Václav Šolc.

rácely: kozáci Chmelnického pohrbivali tatika svého oplakávali.“

Chmelnický zemřel 25. (15. star. st.) srpna 1657, a 9. září pohřben v Suhotově. Nadarmo by však hledal nyní cestovatel jeho hrob: Štěpán Čarněcký zmocnil se později Subotova, kázal vyhodit kosti člověka, který otrásl moci Polsky. Současný historik polský Kochovský praví o smrti jeho: „Tak skončil Ch., zlý a klamný, jehož osud skvělejší byl vyjevem jeho, než člověk sám nedbající ani víry ani pověstí. (Sic finit Ch., pravus et anceps, ac cujus fortuna exemplo quam homine illustrior fuit, nulla fidei aut famae reverentia).“ Letopisy ruské však takový mu dávají náhrobní nápis: „Ch. byl výtečný muž, zcela hodný, aby prvním byl mezi kozáky; smělý, ale prozíratelný, boдрý, ale prav-

dy milovný, trpěl pro obecné dobré všeliké svižele; anizby se šetřil, byl prvý v bitvě, a poslední na úteku.“ Jaký to rozdíl mezi oběma výpověďmi!

Minulé slávy časův Chmelnyčenkových zpomíná si národ ruský touto písní:

Oj staval výr na mohyle, a zřiknul on: puhu!
Či ne dá Bůh kozáččím tuš teš ašpoň odvahu?
To den, noe pořád čekame, kořisti nemáme.
Davno byla! Chmelnyčěnka již se nedočkáme!
Oj, jak jsme my bojovali; tak více nebudem!
Tohu štěstí, té radosti však nezapomenom.
A již šavle zrezavěly, pušky bez kohoňkův:
Sedce kozacké však ještě nebojí se Turkův! —

Č. P.

Julius Slowacki.

Uminilijsme sobě, podávati v těchto listech i zprávy o životu a literaturách sbratřených nám národův slovanských a tu ovšem nejbliže nám jsou a nejhodnější kořist nám poskytnouti mohou Poláci. Nejbohatší, literatura slovanská věru zasluhuje naší pozornosti v plné míře a netřeba podotýkati, že i politické sympathie naší náklonnost k Polákům a všemu což polské nemálo zvyšují. Přece však vždy hledíme zachovati postavení slovanské, postavení to nestranné a pokud možno všestranné spravedlivé. Ze obrazy z historie polské jež přinášíme, nemohou býti vždy takové, aby naší náklonnost zvýšiti mohly, není věru naší vinou, byl by to však špatný historik, kterýž by své obrazy jen tak sestavoval, aby měly pohled příjemný a národu, jehož minulosti se týkají, lahodily a prohrěšili bychom se proti vzajem-

Julius Slowacki.

nosti, kdybychom jedněch bratří vychvalovali a najmudruhých, či kdybychom křivdy na těchto spáchané zamíceli. „Pravdu sobě mluvmé, dobří spolu budmé,“ toť sice poněkud ošpané přísloví, mohlo by se však jim odpovédit všem, kteří pro politické sympathie zapomínají nestrannosti a pravdivosti jen potud setří, pokud jim vhod. Vzáíme si velice Poláků, opětujmé to, hledíce k dějinám však dovolíme si přec nestranné pravdu pronésti, pravdu plnou i třeba trpkou, beze vsi nemístné choulostivosti a dvornosti. Julius Slowacki, jehož podobiznu tu podáváme, poskytné nám, bohda příležitost, abychom úplnou nestrannost svou osvědčili. V jednom z nejbliže přístích čísel přineseme obšírný životopis Slowackého, ježž nám podal J. V. Fric. Bohuzel to budou obrazy z vyhnanství od vyhnance!!

Ruské stepi.

Velká slovanská říš, kteráž jak báječný velikan na východě Evropy trůní, zahalena jsouc našim zrakům na mnoze ještě rouškou tajemství, nastoupila nyní cestu k lepší budoucnosti mohutným vnitřním převratem, jimž národ ruský do dějin zasahovatí začíná, zbaven býti konečně posledních ostatků ohyzdného panování tatar-

ského. Posud nebyla politika panovníkův ruských taková, že by národ s ní se srovnávaní mohl, že by Slovanům kynula nadějí a úspěchem, posud byla svatá Rus považována za poslední záštitu absolutismu, ježž ledový dech překážel účinkům jara svobody; i tam však led již taje a záhy zasuzí jary proud nového života

odpověděl černocho docela vážně, že prý nemohl se zachovati dle jeho předpisu, poněvadž Indian Firnesiano, který otrokům vždycky při práci posluhoval, nebyl mu ku posluze, aby mu byl přinesl vodu. A voda mu tekla v potůčku okolo samých dveří! Jiný příklad vypravuje spisovatel, který byl očitým svědkem. „Černoška, která si byla přišla pro potvrzení své svobody, byla zároveň s námi ve verandě (altánu) bývalého svého pána sedící na bobku a čekající. Vedle ní stál její pes, neustále štěkaje a dělaje námus, pročez

ji pán požádal, aby ho vyhnala. Ano, pane; odvětila, vstala, obrátila se a k nemalému podivení mému šla ven do světnice, kde byli jeho otroci. Domnívaje se, že neporozuměla, co pán žádá, vyhnal jsem psa sám. Ale pán, znaje povahu černošskou, nepodivil se ani za mák, vida ji, ana se vracela s dvěma otroky. Neuhlávši psa, domýšlela se, že sám se byl vyklidil, a všichni tři šli zase po svých, úplně jsouce sobě vědomi, že vykonali svoji povinnost!“

Literatura a umění.

Listy o Slowackém.

Anhelli.

Třikrát vrátil jsem se k podivným těm prozověřům v slohu biblickém (které by se mohly jinak do nekonečna prodloužit), než si troufám teď o nich soud svůj přenesti.

Přiznám se, že kdyby větší díl Poláků nevydával tuto báseň za nejpřednější dílo Slowackého, že Lychom jí sotva jeden list věnovali! V elegickém veskrz tónu podobna Ojeu z a d z u m i o n y ch nemá přec té tvořivé objektivnosti; ač smutek její předmětu tak beznadějnému jak Sibíř odpovědný, překročuje přec meze poetického výtvoru. Pravda, že v ní mnohých dojemných krás, že na každé stránce nalézáme hlubokou srdcelomnou pravdu, však postavy její spíše stíním to pohrobním podobné rozplývají se do nekonečna jak dusná ta večerní pára před nastávající trapně dlouhou, právě sibirskou nocí. Nalézáme se jako by v strašném tom podsvětí, kamž prvotní Izrael přenášel duchy otců svých dříve než v něm nauka o nesmrtnosti duše a spasením z mrtvých vstání nalezla průchodu; však sibirské to zákoutí ještě hroznější, když vedle tisíců zpomínkou na vlast bez přestání se hryzoncích a takto zvolna v nevyslovně trapných bolestech dvojnásob umírajících spatříme druhou polovici mravně klesajících, o nichž dí básník, že „v štěstí mohli být lidé dobří a šlechetní, ale nouze i bída že jich proměnila v škůdce a zločince. Bože! co's to učinil?“ — A jako by pohled na ztracená ta pokolení ještě nestačil v duších nejbahobojnějších zploditi myšlénky nebespourné, uvádí nás básník smutků těch mrazivých ještě do podzemních dolů a žalářů, kde hynie na sta nešťastníků v němé bolesti (zde klidnosti pokoj ne nalézáš mrtvol po-

dobné), kde místo skřipání zubů řinkot řetězdů, kde místo pláče vzdechy na pohled spěchů věznů žvýkáním a pohlcováním olova tajně se otravujících. Zde sledáme se s knězem, který vsednuv při vypuknutí povstání na koně, proklet za to od svého biskupa a vrahům carským vydán, zapomněl slova otčenáše a hynie s kletbou proti tvárci v ústech. Tam vidíme šedivého starce, který v svátečním den zpěčovav se pracovat, prochází řadou spoluvěznů tlukoucích ho svými řetězy, až pak náhle klešna pod dvoji ranou, ovšem slabou, ale svých vlastních synů, kteří v tom okamžiku vrhnou se naň s úspěšlivým nářkem: Ach otče náš!

Nutno nám odvrátit se od tak děsných scén, a poodlechnouti sobě! Bůdž jich vyličení se strany polského věstce sebe oprávněnější, třebať by skutečnost národní té martyrologie byla ještě křiklavější, máme zde přece jen s poetickým výtvořem co dělati, který aesthetickému soudu musí se tím více podrobiti, čím důtklivěji naň nejen od přívrženců nauky Towiańského anobř i od polských kritiků na slovo vzatých ano i samých básníků poukazováno, jako by Anhelli byl jakýmsi arcidílem již nejen polské ale vůbec slovan-ské poezie. Pan Cyprian Norwid, který měl o Slowackém zvláštní přednášky, vyjádřil se, že bez známosti dotčené básně a pak Krasin-ského: Wigilia Bożego Narodzenia, ano bez vybraní sobě dvou těch básní za vůdce života „nie można być oświeconym patriotą polskim!“ Dle skromného našeho náhledu nečiní výrok Krasin-ského, který chtěl, aby místo všeho stála na náhrobku Slowackého jen ta slova: „Auto row i Anhellego“, buď věhlasu buď šlechetnosti jeho přilíšnou čest! Neporozuměl-li příliš slabým stránkám toho útvoru, jemuž i jmeno básně s právem možno upřítí, tuť nesmí činit nároky na přímět kritického

ROČNÍK III.

ORGÁN „MATICE DIVADĚLNÍ“ V PRAZE.

ČÍSLO 18.

Marie Deryngova.

Milý a vzácný host, jež obecenstvo naše do-
jista chová v nejvěžší
paměti, zavítal k nám:
slečna Marie Deryn-
gova, proslavená tragéd-
ka polská přibyla včera
do naší Prahy, aby zde
zahájila řadu pohostin-
ských vystoupení.

Slovutná umělkyně se-
sterské Polsky vystoupila
v Praze poprvé dne 10.
prosince r. 1879 v „Slo-
vanském večeru“, pořá-
daném literárním a recitá-
ckým spolkem „Slavia“.
Uvítána hluceným potle-
skem přednesla slíbenou
basň Michala Bałuckého
„Z pod Cheronel“ a na
to překrásné verše
Kornela Ujejského „Ha-
gar na puseczy“. Prů-
běh její byl v každém
vzhledě mistrný a dok-
onalý; drží se přesně pra-
videl koncertního před-
nesu vdechla nicméně
v deklamaci svou tolik
dramatické síly a mo-
hutnosti, že mimovolně
vzpomněli jsme na svě-
tové umělkyně Salviniho a
Ristori. Mnohému z po-
sluchačů bezděky zatail
se dech a slza kanula
z očí... Nekonečná bouře
potlesku byla jí zaslou-
ženou odměnou a poji-
stila jí zároveň i úspěch

Marie Deryngova.
Dle fotografie J. Mulače vyl. Jass.

na českém jevisti, na kte-
rém vystoupila poprvé dne
13. prosince roku 1879
v Shakespearově tragedii
lasky „Romeo a Julie“
jako Julie božská, uchvat-
ná a okouzluje! a takov-
ou byla i 15. téhož me-
stíce v Goetheově Mar-
ketě, ač v zcela jiném
způsobě, i 16. v Mosen-
thalově Debore. Na vse-
obecnou žádost opako-
vána pak byla v její pro-
spěch 20. prosince tra-
gédie „Romeo a Julie“,
a chtějí vyhověti mno-
hým přáním, zejména re-
diteřství divadla, vystou-
pila ještě 21. prosince, ač
poněkud churava v poeti-
cký melancholické úloze
Amelie (Mazepa) v tra-
gédii nesmrtelného věstce
polského Juliusa Sło-
wackého. Tak poznali
jsme čtyři různé povahy,
o nichž nemůžeme pro-
něsti jiného úsudku, než
že hrála s takou mohut-
ností, silou a zápalem,
s takou uměleckou do-
konalostí a zároveň i umě-
leckou měrou, že získala
si největšího uznání pří-
sné kritiky české i neme-
cké, a obecenstvo uchva-
ceno a unášeno — zasy-
pávalo slavnou dech se-
sterské Polsky nejhojně-
šími projevy vřelého a

18

SLOVANSKÝ PŘEHLED

SBORNÍK PRO POZNÁVÁNÍ POLITICKÉHO, HOSPO-
DÁŘSKÉHO, SOCIÁLNÍHO A KULTURNÍHO ŽIVOTA
SLOVANSKÝCH STÁTŮ A NÁRODŮ.

REDAKTOR A VYDAVATEL

ADOLF ČERNÝ

REDAKČNÍ KRUH: Dr. J. FIALA, Dr. A. FRINTA, Dr. V. CHARVÁT,
Dr. H. RIPKA, Dr. J. SLAVÍK.

ROČNÍK XIX.

S 26 VYOBRAZENÍMI.

V PRAZE 1927.

NÁKLADEM ČESKOSLOVENSKÉ OBCE LEGIONÁŘSKÉ.

Návrat ostatků Slowackého do vlasti.

Zpěv dozněl poslední a Zygmont přežněl zvon,
jenž duněl s Wawelu, že navrátil se On;
i slova modliteb již v tichu dozvučela,
klíč vydal chřest a zmlk, závora zaskřípela
a rázem zmlkla též, krok utich poslední —
a Ticho veliké, jež nezná noci, dni,
zas vládu převzalo v té sklepní říši hrobů,
kde sní jen králové a svou kdo přežil dobu.
Jen Ticha sterý zrak tmou k sarkofágům zřel,
kde rozpadá se v prach, kdo zemřev neumřel.
Dva jako s bratrem brat ční ze tmy v hrobky čele —
s nich němý Ticha ret čte dvoji jméno skvělé.
Dvou jména vyhnanců, dvou králů bolesti,
jež z trní korunu a z béd a neštěstí
jim k lauru připletla a z nezkojené touhy
té svatě po Vlasti již osud v přelud pouhý
jim navždy proměnil, v stesk nekonečně dlouhý.
Dvou jména soupeřů, dvou soků v rozletu
kams v nekonečnou výš a v dál všech od světů,
by' oslavili tu, již jeden Matkou zval
a druhý nazváním ji Pani uctíval,
k níž věčně toužili, až stesk je oba skosil
a jejich semenem zem nad Sekvanou osil.
Teď obou svatý prach stín sarkofágů skryl,
v něm pozdní potomek dvě zlatá jména vryl.

Z dvou synů jednoho si Matka umučená
prach z dálky přinesla ač ještě v poutech žena,
a tu jej pohřbila, po žiti kolbišti
kde velká minulost sní velkém o příšti.
A syna druhého dnes vznešená ta Pani
k své hrudi přitiskla, když neboli trn v skrání,
když pouta neřinčí a žalář nestíní,
když synů svobodných je volnou vládkyní.
V dál koráb vyslala k té pohostinné zemi,
jež kosti přijala kdys oplakané všemi,
by' přivez ostatky ty v rozloužený klin,
jenž zrodil toho kdys, kdo dnes je slavný stín.
A břeh když spatřily, ježž polské smývá moře,
slz plné přehořkých, co polské lkalo hoře —
ustríc Pani poslala jim Mickiewicze loď:
„Jdi sladké po Visle, řek polských mateří,
že s láskou čekám zde, již nikdo nezměří!“
A teď ty ostatky zde v sarkofágu skrytu
spát budou ze dne v noc a z noci do úsvitu,
a z roku do roku, a z věku do věku,
co mluvit bude Duch k Poláku, k člověku,
co práce ruchem znit dál budeš, rodná licho...
Zde dole věčný klid — a Ticho, Ticho, Ticho...

Ze slovanské poesie.

Juliusz Słowacki: Král Duch.

V den, kdy vyjde toto číslo Slovanského Přehledu, převezeny budou v Paříži ostatky Julia Słowackého z hrobu na Montmartru, v němž odpocívaly od 5. dubna r. 1849,¹⁾ do kostela Nanebevzetí a potom do paláce polského vyslanectví, 16. června budou v Cherbourgu naloženy na palubu polského parníku »Wilja«, jímž nastoupí plavbu do vlasti. Dne 21. června připlují do Gdanska, odtud viselským parníkem přibudou 26. června do Varšavy a 29. června budou v Krakově uloženy ve hrobce wawelské katedrály vedle sarkofágu s ostatky Mickiewiczovými.

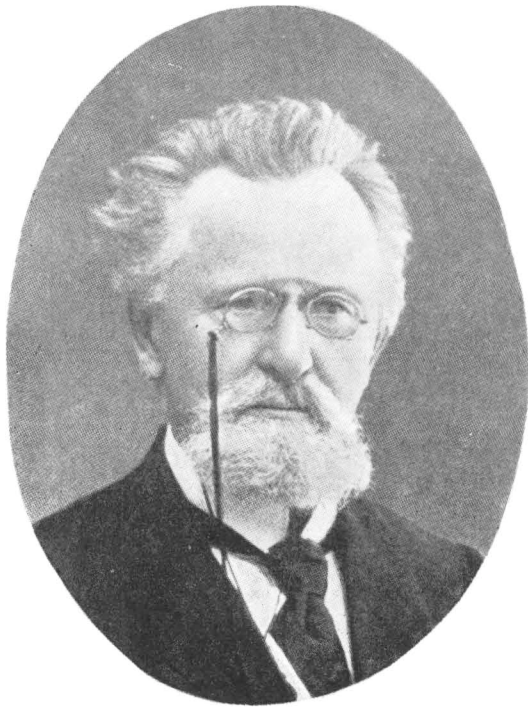
K tomuto památnému momentu, kdy ostatky velkého básníka vrátí se do osvobozené vlasti, podáváme ukázkou z »Krále Ducha«, velkolepého torza z třetího, posledního tvůrčího období Julia Słowackého (1842—1849), kdy básník vlivem nauky Ondřeje Towiańskiego dospěl na vrchol svého mysticismu, žil více duchem než tělem a byl všecek proniknut přesvědčením o svém zvláštním, božském poslání, jehož prvním vyjádřením byl již »Anhell« z období druhého (1831—1842).

Juliusz Słowacki.

»Král Duch« byl myšlen jako řada rapsodií o různých vtěleních a proměnách vůdčího Ducha polského za celou historii národa až do Julia Słowackého, v nějž se přísný Duch ten převtělil, aby jím dokončil poslání Bohem uložené. Za života básníkova vyšla (r. 1846) jen první rapsodie o 3 písních (zpěvech), jediná to také ukončená rapsodie celého díla. Vše ostatní zůstalo v rukopisech, ve zlomcích různých redakcí, a z tohoto chaosu nádherných fragmentů a náběhů po prvé vydal další čtyři rapsodie (II.—V.) prof. A. Małecki v posmrtném vydání spisů J. Słowackého (Pisma pośmiertne J. Słowackiego, Lwów 1866). Uspořádání prof. Małeckého podrželo v základě platnost až do nynějška, neboť i pozdější hlavní badatel tvorby Julia Słowackého, prof. Gubrynowicz, zachoval ve svém kritickém vydání Krále Ducha (Dzieła Juliusza Słowackiego, tom IV., Lwów 1909) základní plán Małeckého, liše se od něho jen v podrobnostech.

¹⁾ Słowacki zemřel 3. dub. 1849. O sklonku jeho života dojemně píše Fr. Kvapil v I. roč. Slovan. Přehledu str. 357—364 v krásné vzpomínce »U hrobu Julia Słowackého«. Vzpomínku tu nyní R. Zawiliński přeložil do polštiny a uveřejnil v krakovské »Nové Reformě« č. 125 (3. VI. 27) — 128.

14

Antal Stašek, tłumacz *Anhellego* i *Lilli Wenedy*, autor obszernego studium *Julius Slowacki a jeho doba*

František Halas

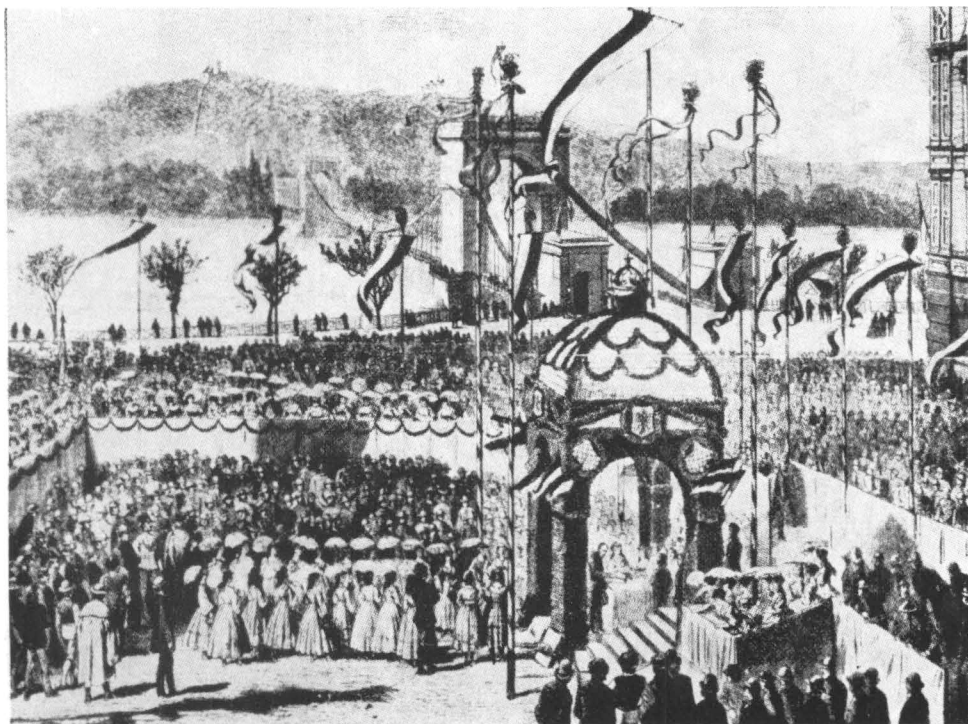
15

František Halas, autor świetnych tłumaczeń
Balladyny i Lilli Wenedy

16

Emanuel Masák

Nové české divadlo.

Dnes v sobotu dne 14. června 1879.

Mimo předplacení.

Ve prospěch fondu pro vystavění akademického domu.

Po prvé:

MAZEPA.

Tragedie v pěti jednáních. Napsal Julius Slowacki. Přeložil a pro české divadlo upravil Fr. L. Hovorka. (Ve scénu uvedl vrchní režisér p. Kolár.)

Král Jan Kazimír	p. Šímanovský.	Chmára	p. Pulda.
Mazepa, králův dvoranin	p. Seifert.	Krástka, dvořaně vedovdov	p. Frankovský.
Vévoda	p. Kolár.	Pasek	p. Brožek.
Amélie, jeho choť	pp. Škranová-Mala.	Kněz	p. Čáramosta.
Zbyhněv, syn vévodův z prvního manželství p. Slukov.	sl. Bekovska.	Kralovský posel	p. Stropnický.
Kastelánova			

Průvodci krále, slechtění, družina králova i vedovdova, dvorní dany, kněží, lid zbrojný i služebný, zedníci, dělníci atd. Děj na zámku vévodově.

V průvodech a skupeních účinkují členové akademického čtenářského spolku v Praze.

Ouvertura k tragedii „Romeo a Julie“ od P. Čajkovského (provedena poprvé v letošním velkém slovanském koncertě akademického čtenářského spolku.)

V 1. jednání: 1. „Polonaise“ z opery „Život za cara“ od Glinky.
2. „Mazurek“ z opery „Halka“ od Moniuszky.

Orkestr, esilený některými pp. ochotníky řídí první kapelník p. Adolf Cech.

všechny srobonné listky vyjma červené jsou dnes neplatny.

Vstupenky prodávají se od 9 do 1 hod. dop. v král. zem. českém divadle a od 6 večer v Novém českém divadle.

Začátek o 7 hod.

Konec o půl 10 hod.

Zítřa v neděli dne 15. června 1879.

Národní Aréna.

Začátek ve tři čtvrtě na čtyry.

ANGOT.

Kaštkárna V. Nagls v Praze.

Nové české divadlo.

148. hra v předplacení.

Začátek o sedmé hodině.

Po druhé:

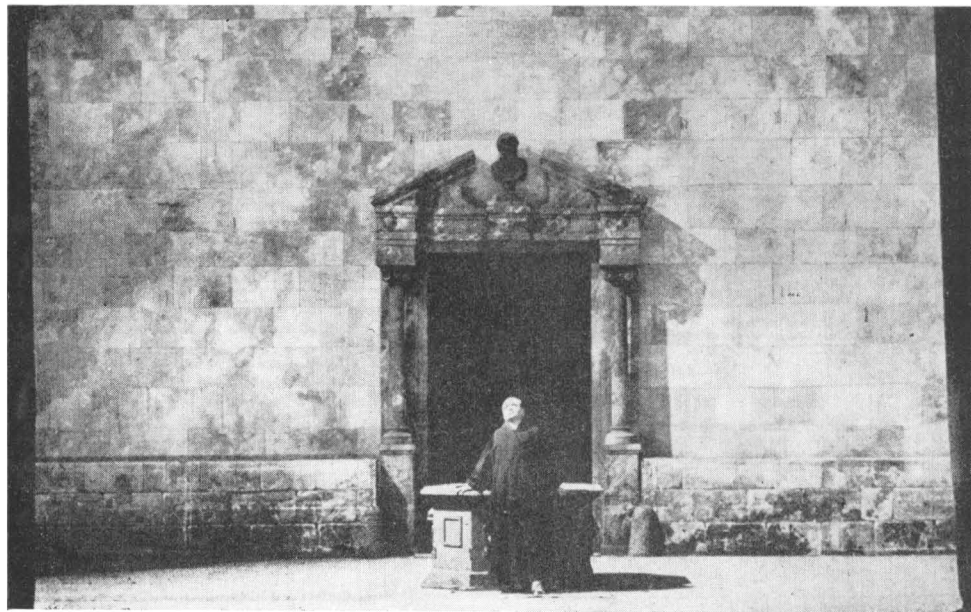
MAZEPA.

Nákladem v listinám.

20

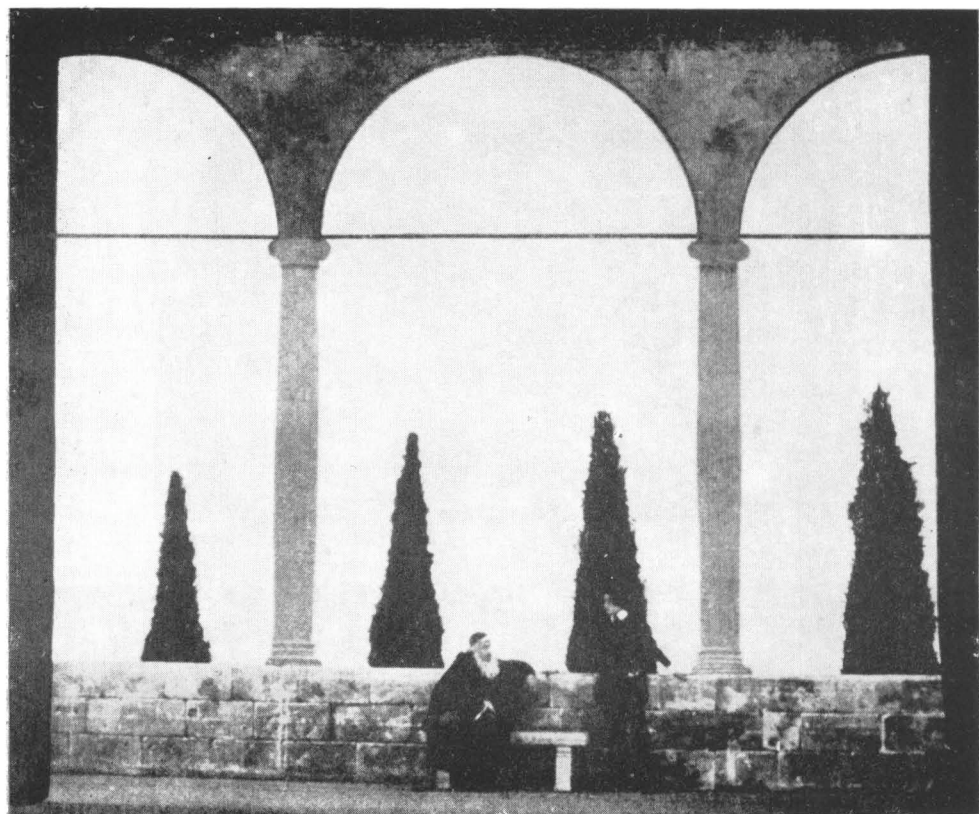
František Kolár

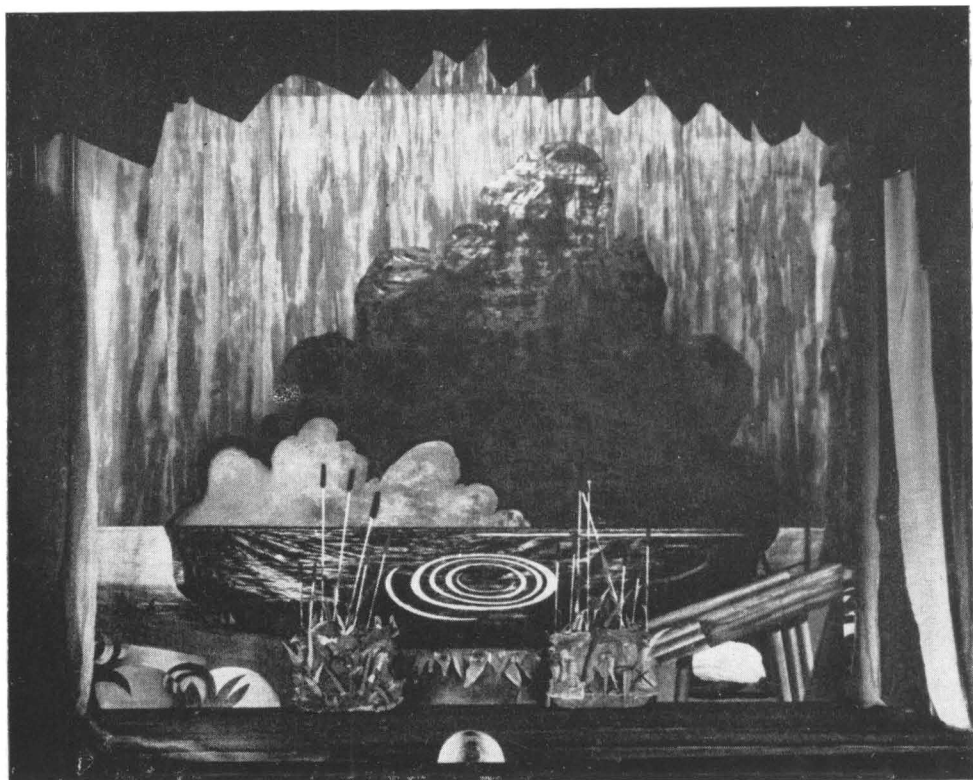
21

Scena z drugiego aktu *Beatryks Cenci*, wystawionej w Pradze 1910 r.

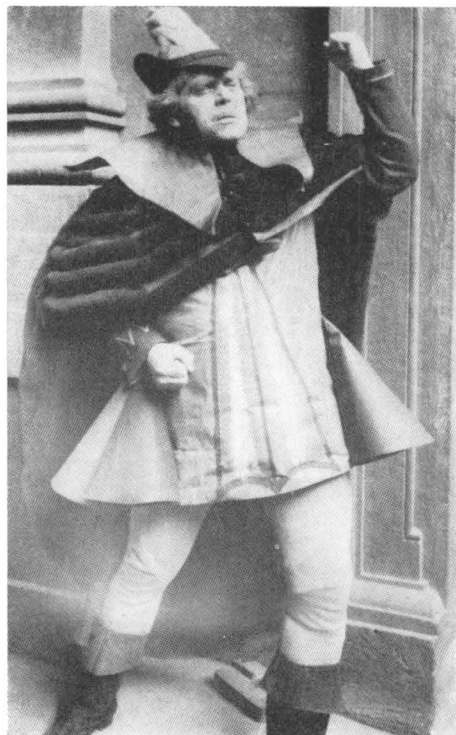

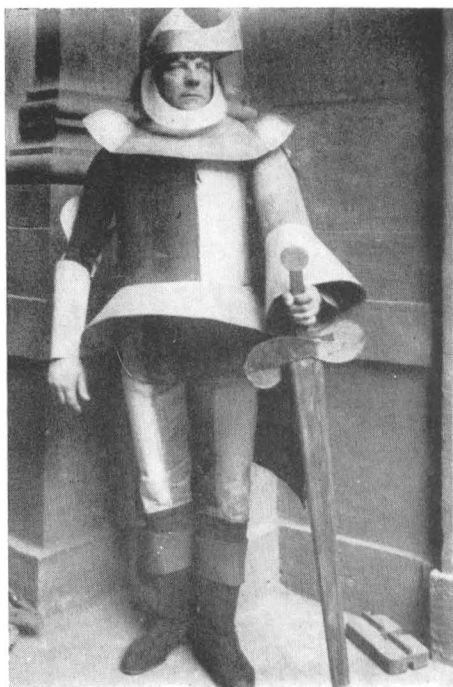

27

Saša Rašilov w roli Grabca

28

Bedřich Karen w roli Kirkora

29

Projekt kostiumu Fon Kostryna

30

Jiří Steimar w roli Fon Kostryna

32

Dana Richterová jako Amelia i Jaroslav Pospíšil jako Mazepa w inscenizacji *Mazepy* (Těšín, 1955)

33

Dana Richterová jako Amelia i Jaroslav Černý jako Zbigniew w inscenizacji *Mazepy* (Těšín, 1955)

